

คู่มือ

การตีพิมพ์ผลงานวิจัยในวารสารระดับชาติและนานาชาติ
และจริยธรรมในการเผยแพร่ผลงานวิจัย

คณะเทคโนโลยีการเกษตรและอาหาร
มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

มกราคม 2559

คำนำ

คู่มือ “การตีพิมพ์ผลงานวิจัยในวารสารระดับชาติและนานาชาติ และจริยธรรมในการเผยแพร่ผลงานวิจัย” จัดทำขึ้นจากการสังเคราะห์ข้อมูลจากการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ เรื่อง เทคนิคการเขียนบทความวิจัยในระดับชาติและนานาชาติ และจริยธรรมในการเผยแพร่ผลงานวิจัย ซึ่งผู้นำการแลกเปลี่ยนเรียนรู้คือ รองศาสตราจารย์ ดร.อัญชลี ศรีจำเริญ จาก คณะเกษตรศาสตร์ ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม มหาวิทยาลัยนเรศวร เมื่อวันที่ 2 ธันวาคม 2558 และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.คงศักดิ์ ศรีแก้ว เป็นผู้นำการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ เมื่อวันที่ 23 ธันวาคม 2558 ซึ่งผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.คงศักดิ์ ศรีแก้ว มีประสบการณ์ในการตีพิมพ์ผลงานวิจัยในวารสารระดับนานาชาติจำนวนมาก

คู่มือการตีพิมพ์ผลงานวิจัยในวารสารระดับชาติและนานาชาติ และจริยธรรมในการเผยแพร่ผลงานวิจัย จัดทำขึ้นเพื่ออำนวยความสะดวกแก่คณาจารย์คณะเทคโนโลยีการเกษตร และอาหาร เพื่อใช้เป็นแนวทางตีพิมพ์ผลงานวิจัยในวารสารระดับชาติและนานาชาติ รวมถึงทราบจริยธรรมในการเผยแพร่ผลงานวิจัย ส่งผลต่อการพัฒนาผลงานทางวิชาการทั้งส่วนบุคคล หลักสูตร และคณะ นอกจากนี้ยังเป็นประโยชน์สำหรับรับการประเมินการประกันคุณภาพการศึกษา

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธวัชชัย ศุภวิทิตพัฒนา

คณบดีคณะเทคโนโลยีการเกษตรและอาหาร

มกราคม 2559

สารบัญ

	หน้า
การตีพิมพ์ผลงานวิจัยในวารสารระดับชาติและนานาชาติ	1
ส่วนประกอบของบทความวิจัย	2
ขั้นตอนการเตรียมบทความวิจัย (manuscript) เพื่อตีพิมพ์ในวารสาร	6
การเลือกแหล่งตีพิมพ์เผยแพร่	7
ลักษณะการเขียนที่ควรหลีกเลี่ยงในการเขียนบทความวิจัยตีพิมพ์	8
จริยธรรมในการเผยแพร่ผลงานวิจัย	10
ความหมายของนักวิจัย จรรยาบรรณ และจริยธรรมการวิจัย	10
ปัญหาการขาดจริยธรรมจรรยาบรรณการวิจัย	11
จรรยาบรรณนักวิจัย	12

การตีพิมพ์ผลงานวิจัยในวารสารระดับชาติและนานาชาติ

คณะเทคโนโลยีการเกษตรและอาหารมีพันธกิจหลักที่สำคัญในด้านการผลิตบัณฑิต การวิจัย การบริการวิชาการแก่สังคม และการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมตามพันธกิจของ สถาบันอุดมศึกษา ภายใต้พันธกิจด้านการวิจัย คณะเทคโนโลยีการเกษตรและอาหารมี สนับสนุนและส่งเสริมให้บุคลากรของคณะฯ ดำเนินการวิจัย เพื่อค้นหาองค์ความรู้ใหม่และ สามารถนำไปใช้ในการปฏิบัติงานเพื่อพัฒนาองค์กรในด้านต่างๆ สำหรับผลงานวิจัยที่ ดำเนินการแล้วเสร็จ ควรนำไปผลงานวิจัยตีพิมพ์เผยแพร่เพื่อให้เกิดประโยชน์อย่างคุ้มค่า ดังนั้นคณะฯ จึงใช้กลไกของการแลกเปลี่ยนความรู้ สังเคราะห์องค์ความรู้ในด้านการตีพิมพ์ ผลงานวิจัยในระดับชาติและนานาชาติ และจัดทำเป็นเอกสารเพื่อใช้เป็นแนวทางในการเตรียม ความพร้อมในการจัดทำบทความวิจัยต้นฉบับเพื่อให้ได้ตีพิมพ์ในวารสารระดับชาติหรือ นานาชาติ

บทความวิจัย (Research article) หมายถึง บทความที่นำเสนอถึงวิธีการและผลการ ศึกษาค้นคว้าวิจัยเป็นหลัก โดยอาศัยการศึกษาค้นคว้าอย่างเป็นระบบ มีระเบียบวิธีวิจัยที่ชัดเจน รวมไปถึง ถึงการมีรูปแบบการศึกษาทั้งการสังเกต (Observational study) หรือการทดลอง (Experimental study) ขึ้นอยู่กับบริบทของงานวิจัย การนำเสนอในรูปแบบของบทความวิจัยเป็นการนำเสนอ องค์ความรู้ที่ได้รับจากการวิจัย เพื่อนำไปใช้ประโยชน์ในทางวิชาการหรือประยุกต์ใช้ต่อไป

แนวทางการเขียนบทความวิจัยเพื่อตีพิมพ์ในวารสารระดับชาติและนานาชาติ

การเขียนบทความวิจัยในเชิงวิชาการที่ถูกต้อง จะต้องครอบคลุมสาระตาม กระบวนการวิจัย โดยเขียนให้กระชับ ครบถ้วน ชัดเจน และศึกษารูปแบบการเขียนตามที่ แหล่งเผยแพร่ที่กำหนด ทั้งนี้เนื่องจากบทความทางวิชาการทุกประเภทเป็นแหล่งข้อมูลที่ใช้ใน การค้นคว้าหรืออ้างอิงต่อไปได้ ดังนั้นการเขียนบทความวิจัยผู้เขียนจึงควรมีการเขียนอย่าง ถูกต้อง ตามหลักการ หรือข้อเท็จจริง และต้องให้ประโยชน์แก่ผู้อ่าน นอกจากนี้การปฏิบัติ ตามข้อกำหนดในการเตรียมต้นฉบับบทความวิชาการให้เป็นไปตามรูปแบบการเขียนของ วารสารนั้นๆ เป็นสิ่งสำคัญ และส่งผลต่อการรับพิจารณาบทความวิจัย ดังนั้นผู้เขียนควร ตรวจสอบรูปแบบรายละเอียดการเขียนของแต่ละวารสารจากหัวข้อ “Guide for authors”

ส่วนประกอบของบทความวิจัย

ส่วนประกอบของบทความวิจัย โดยทั่วไปมีดังนี้

1. ชื่อเรื่อง (Title)

ควรระบุด้วยข้อความที่สั้น กระชับ และง่ายต่อการสื่อความหมายของงานวิจัยได้อย่างชัดเจน ชื่อเรื่องควรมีทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษที่สอดคล้องกันในเชิงเนื้อหาและความหมาย ไม่ควรใช้คำย่อสำหรับบทความทางวิชาการฉบับภาษาไทย และที่สำคัญหัวข้อไม่ควรใส่วลีที่ไม่น่าสนใจหรือซ้ำซ้อน เช่น “การศึกษา” หรือ “การสังเกต” หรือ “การวิจัย” เป็นต้น

2. ชื่อผู้วิจัย (Author)

ชื่อผู้วิจัยให้ระบุชื่อเต็ม – นามสกุลเต็ม ทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ รวมทั้งระบุหลักสูตรสาขาวิชา หน่วยงานหรือสถาบันที่สังกัด หมายเลขโทรศัพท์/โทรสาร และ E-mail address ที่สามารถติดต่อได้

3. บทคัดย่อ (Abstract)

ให้มีทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ควรศึกษาว่าบทคัดย่อให้เขียนได้ทั้งหมดกี่คำ โดยทั่วไปความยาวไม่เกินอย่างละ 250 คำ หรือ 10 บรรทัด โดยมีเฉพาะสาระสำคัญ ครบถ้วน ตรงประเด็น สั้นแต่กระชับ บทคัดย่อควรประกอบด้วย

- 3.1 จุดประสงค์การวิจัย
- 3.2 ตัวแปร/ประชากร และกลุ่มตัวอย่าง
- 3.3 เครื่องมือการวิจัย
- 3.4 วิธีดำเนินการรวบรวมข้อมูล
- 3.5 วิธีการหรือสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล
- 3.6 ผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ (ควรแยกอีกหนึ่งย่อหน้า)

โดยภาพรวมแล้ว บทคัดย่อใช้ภาษาที่รัดกุม ประโยคที่สมบูรณ์ และมีความหมายในตัวเอง ไม่ควรมีคำย่อ สำหรับการเขียนบทความเพื่อเผยแพร่ในวารสารระดับชาติ สำหรับบทคัดย่อฉบับภาษาอังกฤษนิยมเขียนในรูปประโยคของอดีต (Past & Passive voice) เนื่องจากงานวิจัยดังกล่าวได้ดำเนินการเสร็จสิ้นสมบูรณ์แล้ว

4. คำสำคัญ (Keywords)

ให้ระบุคำสำคัญที่เหมาะสมสำหรับการนำไปใช้เป็นตัวค้นในระบบฐานข้อมูล ให้ระบุทั้งคำในภาษาไทยและภาษาอังกฤษใส่ไว้ท้ายบทคัดย่อของแต่ละภาษา อย่างละไม่เกิน 5 คำ หรือตามแต่วารสารกำหนด และคำสำคัญต้องเกี่ยวข้องกับและสอดคล้องกับหัวข้อวิจัย

5. บทนำ (Introduction)

บทนำเป็นการอธิบายภูมิหลังที่มา ความสำคัญของปัญหาและเหตุผล (Background/ Significance and Rationale) ที่เชื่อมโยงนำไปสู่ประเด็นการศึกษาวิจัยหรือความจำเป็นในการทำวิจัยหรือการปรับปรุง พัฒนา ให้ดีขึ้นกว่าที่เป็นอยู่จะก่อให้เกิดประโยชน์อะไรบ้าง และผู้ได้รับประโยชน์คือใคร มีแนวคิดอย่างไรในการแก้ปัญหา หรือค้นหาคำตอบจากคำถามที่ได้กำหนดไว้ หรือพัฒนาปรับปรุงแก้ไข และแนวคิดดังกล่าวได้มาอย่างไร (อาจได้มาจากการศึกษาเอกสาร หรือจากประสบการณ์ตรงที่ได้จากการสังเกต การสัมภาษณ์ เป็นต้น) และทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง นอกจากนี้ผู้อ่านส่วนใหญ่ต้องการทราบว่าองค์ความรู้ที่มีอยู่เป็นอย่างไร และองค์ความรู้ที่ต้องการค้นหาหรือยังขาดอยู่คืออะไร เพื่อชี้ให้เห็นช่องว่างของความรู้ (Gap of knowledge) และนำไปสู่การทำวิจัยในครั้งนี้ การเขียนบทนำอาจจะมีการระบุถึงวัตถุประสงค์ของการศึกษาวิจัยในส่วนท้าย พร้อมระบุแหล่งอ้างอิงที่น่าเชื่อถือและตรวจสอบได้

6. วัตถุประสงค์ของการวิจัย (Research objective)

ระบุว่าต้องการทำอะไร กับใคร และจุดหมายปลายทางหรือผลลัพธ์สุดท้ายที่ผู้วิจัยต้องการคืออะไร

7. ขอบเขตของการวิจัย

ให้ระบุทั้งขอบเขตด้านเนื้อหา และด้านประชากร/กลุ่มเป้าหมาย/ผู้ให้ข้อมูลหลัก/ตัวแปรที่ศึกษา (อย่างไรใดอย่างหนึ่ง)

8. กรอบแนวคิดในการวิจัย/สมมติฐานการวิจัย (Research framework)

ให้เสนอกรอบแนวคิดการวิจัย หรือสมมติฐานการวิจัย

9. วิธีดำเนินการวิจัยและระเบียบวิธีวิจัย (Research methodology)

โดยทั่วไปเป็นอธิบายถึงรายละเอียดวิธีการศึกษาวิจัยอย่างละเอียด ได้แก่

- 9.1 บอกชนิดหรือประเภทการวิจัย
- 9.2 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง (รวมทั้งการได้มาของกลุ่มตัวอย่าง)
- 9.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย พร้อมวิธีการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ
- 9.4 วิธีดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล
- 9.5 การวิเคราะห์ข้อมูล และสถิติที่ใช้ (สำหรับข้อมูลเชิงปริมาณ)

นอกจากนี้อาจมีรายละเอียดอื่น ได้แก่ รูปแบบการวิจัย การสุ่มตัวอย่าง สถานที่ทำวิจัย ระยะเวลาที่ทำการศึกษา เกณฑ์ในการคัดเข้าหรือคัดออก โดยการเขียนถึงวิธีการศึกษาดังกล่าวควรอธิบายให้ชัดเจนเพื่อให้ผู้อ่าน สามารถเข้าใจและนำไปใช้ได้

10. ผลการวิจัย (Results)

เป็นการเสนอผลการวิจัยอย่างชัดเจน สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่ระบุไว้ในลักษณะและรูปแบบที่เข้าใจง่ายและชัดเจน โดยทั่วไปมักบรรยายเป็นร้อยแก้วเพื่อเชื่อมโยงข้อมูลเชิงปริมาณที่มีตัวเลขหรือตัวแปรจำนวนมาก โดยนำเสนอในรูปแบบของตาราง แผนภูมิรูปภาพ หรือกราฟแท่ง กราฟเส้น ผู้เขียนควรออกแบบให้มีจำนวนตารางและแผนภูมิให้น้อยที่สุด ทั้งนี้ไม่ควรเกิน 3 ตาราง เนื่องจากมีเนื้อที่จำนวนจำกัดในการนำเสนอ สำหรับตารางและแผนภูมิควรมีเลขและชื่อกำกับ พร้อมทั้งมีการอธิบายโดยสรุป เนื่องจากการนำเสนอในรูปแบบของตารางหรือรูปภาพเป็นการนำเสนอ ที่ทำให้ผู้อ่านเข้าใจได้ง่ายกว่าการอ่านเนื้อหาบทความ สำหรับการนำเสนอผลการศึกษาในรูปแบบของตาราง มีข้อควรคำนึงในการนำเสนอ เช่น หัวข้อตารางควรตั้งชื่อให้อ่านง่าย ชัดเจน และสื่อถึงข้อมูลที่นำเสนอ ชื่อคอลัมน์ควรนำเสนอให้สอดคล้องกับ ตัวแปรที่ทำการศึกษา และควรแสดงหน่วยวัดในการ วัดให้ถูกต้อง สอดคล้องกับการนำเสนอในวิธีการศึกษา การเรียงลำดับของการนำเสนอข้อมูลจากมาก ไปหาน้อย หรือความคงเส้นคงวาในการนำเสนอข้อมูล และจุดทศนิยม เป็นต้น สำหรับการนำเสนอข้อมูลในลักษณะของรูปภาพหรือกราฟต่างๆ ผู้เขียนควรเสนอ ให้มองเห็นได้ชัด เข้าใจได้ง่าย ตรงตามข้อมูล นอกจากนี้ การแสดงสัญลักษณ์ที่สอดคล้องกับเส้นกราฟ การระบุ ชื่อของแกน X และ Y ที่ชัดเจน และที่สำคัญการให้ค่าต่างๆ ต้องมีความหมายและเข้าใจได้ง่าย

11. การอภิปรายผลหรือการวิจารณ์ (Discussions)

การอภิปรายผลหรือการวิจารณ์มีความสำคัญ สำหรับการนำเสนอบทความทางวิชาการ ประเด็นในการอภิปรายผล เริ่มต้นผู้เขียนควรมีการสรุปผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ของการศึกษาอย่างกระชับ โดยที่การสรุปผลการศึกษาไม่ควรซ้ำซ้อนกับข้อความที่ได้บรรยายไว้ในส่วนของผลการศึกษา การอธิบายจุดเด่นและข้อจำกัดจากการศึกษาวิจัย การเปรียบเทียบผลการวิจัยกับการศึกษาอื่นๆ ควรมีการเปรียบเทียบความแตกต่างหรือความสอดคล้องของผลการวิจัยของผู้อื่นหรือการศึกษาอื่นๆ ในทุกแง่มุมที่มีอยู่ก่อน อธิบายความสอดคล้องหรือขัดแย้งกับหลักทฤษฎี หรือการที่ผลการวิจัยออกมาเป็นเช่นนั้นเพราะเหตุใด รวมถึงการอธิบายเหตุผลจากข้อค้นพบ การระบุถึงข้อจำกัดของการวิจัยเป็นประเด็นสำคัญต่อการทำวิจัย และเป็นตัวบ่งชี้ให้เห็นถึงความน่าเชื่อถือของการศึกษา

12. สรุปผลการวิจัย (Conclusion)

การสรุปผลการวิจัย เป็นการสรุปย่อส่วนสำคัญของการวิจัย โดยควรระบุถึงประโยชน์ของการนำไปใช้ และการให้ข้อเสนอแนะที่ได้จากผลการศึกษาเท่านั้น เพื่อเป็นแนวทางสำหรับการศึกษาวิจัยในครั้งต่อไป อย่างไรก็ตามผู้เขียนควรหลีกเลี่ยงการนำเสนอผลการวิจัยซ้ำซ้อนในการอภิปรายผล และไม่ควรสรุปผลการศึกษาจากข้อมูลที่ไม่เกี่ยวข้อง

13. ข้อเสนอแนะ (Recommendation)

เป็นการให้ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์และให้แนวทางสำหรับการวิจัยต่อไป

14. บรรณานุกรม (References)

โดยทั่วไปการอ้างอิงเอกสารในส่วนของเนื้อเรื่องมี 2 ระบบ คือ การอ้างอิง ระบบนามปี (Author; year) และระบบตัวเลข (Numeric order) อย่างไรก็ตาม การอ้างอิงผู้เขียนควรตรวจสอบตามข้อกำหนดของวารสารเพิ่มเติม

15. กิตติกรรมประกาศ (Acknowledgment) (ถ้ามี)

เป็นการแจ้งให้ทราบว่างานวิจัยได้รับการช่วยเหลือที่สำคัญจากแหล่งใดบ้าง เช่น การช่วยเหลือทางเทคนิคพิเศษในการวิเคราะห์ข้อมูล หรือผู้สนับสนุนทุนการวิจัย เป็นต้น

ขั้นตอนการเตรียมบทความวิจัย (manuscript) เพื่อตีพิมพ์ในวารสาร

1. วางแผนเตรียมการเรื่องตีพิมพ์เผยแพร่ผลงานวิจัยในวารสารไว้ล่วงหน้าตั้งแต่วางแผนทำวิจัย และศึกษาข้อมูลวารสารที่สนใจ เป็นวารสารที่ได้รับการรับรองในระดับใด ตรงตามเกณฑ์ที่ต้องการหรือไม่ หัวข้อเรื่องที่ทำวิจัยและระเบียบวิธีวิจัยสอดคล้องกับแนวทางของวารสารที่ต้องการหรือไม่ การสมัครตีพิมพ์ในวารสารจะต้องใช้งบประมาณเท่าไร ค่าสมัครเป็นสมาชิกของวารสารเท่าไร เพื่อวางแผนของงบประมาณไว้ล่วงหน้า

2. เมื่อดำเนินการวิจัยแล้วเสร็จควรเตรียมบทความเพื่อตีพิมพ์เผยแพร่ตามแนวทางที่วารสารที่ต้องการตีพิมพ์กำหนด ซึ่งควรปฏิบัติตามข้อกำหนดอย่างเคร่งครัดเพราะมีผลต่อการพิจารณาตอบรับการตีพิมพ์

3. เขียนบทความวิจัยให้มีความต่อเนื่องเชื่อมโยงกันทั้งเรื่อง และเน้นสาระสำคัญที่โดดเด่นที่ต้องการเสนอให้ผู้อ่านทราบ และเขียนตามรูปแบบที่กำหนดจากวารสารที่ต้องการตีพิมพ์

4. อ่านบททวนตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหา ระเบียบวิธีวิจัย การเขียนอ้างอิง และบรรณานุกรมตามระบบที่วารสารกำหนด หรือให้ผู้อื่นทั้งในและนอกสาขาอ่านเพื่อตรวจสอบเนื้อหาและภาษาที่ใช้ในงานวิจัยก่อนส่งรายงานการวิจัย

5. ส่งบทความไปตีพิมพ์เผยแพร่ และมีการติดตามผลจากบรรณาธิการของวารสารเป็นระยะๆ ถ้ามีการแก้ไข บรรณาธิการของวารสารจะส่งต้นฉบับกลับมา ผู้เขียนควรรีบดำเนินการแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ (reviewer) ของวารสาร และส่งตามเวลาที่วารสารกำหนด และติดตามผลการตอบกลับ ซึ่งอาจจะมีการส่งกลับมาให้แก้ไขอีกครั้ง ทั้งนี้ผู้เขียนจะต้องให้กำลังใจตนเองในการแก้ไขเพื่อให้ได้รับการตีพิมพ์ในวารสารวิชาการที่ได้รับการรับรอง แม้ว่าบทความจะถูกปฏิเสธ แต่มีความเป็นไปได้ที่จะได้รับการตอบรับจากวารสารอื่นๆ เมื่อบทความได้รับการแก้ไขปรับปรุงแล้ว

6. วิธีการส่งบทความ ควรศึกษาวิธีการส่งบทความ เช่น ส่งข้อมูลเป็นไฟล์ทั้งหมดผ่านอีเมล หรือส่งในระบบออนไลน์ (Submit Online) และส่งไฟล์รูปผู้ทำวิจัย และภาพกิจกรรมจากการวิจัยพร้อมคำบรรยายใต้ภาพเป็นภาคผนวกเพิ่ม (ถ้ามี)

สำหรับจดหมายถึงบรรณาธิการ (Letter to the editor) หรือจดหมายโต้ตอบ (Correspondence) เป็นบทความที่ใช้สำหรับการโต้ตอบระหว่างผู้อ่านกับเจ้าของบทความในวารสารวิชาการที่ได้รับการเผยแพร่ตีพิมพ์แล้ว ซึ่งในกรณีที่ผู้อ่านมีความคิดเห็นที่แตกต่างหรือมีความขัดแย้งทางวิชาการ ผู้อ่านสามารถเสนอและชี้ให้เห็นถึงประเด็นดังกล่าวได้ และ

บทความปะปนกัน (Miscellaneous) เป็นบทความที่มีเนื้อหา จำนวนน้อย และไม่สามารถจัดอยู่ในกลุ่มต่างๆ ได้

การเลือกแหล่งตีพิมพ์เผยแพร่

1. ควรเลือกวารสารในสาขาที่ตรงกับสาขาที่ดำเนินงานวิจัย และลองค้นหาบทความที่มีลักษณะใกล้เคียงกับบทความของนักวิจัยที่จะขอตีพิมพ์ เพื่อนำมาพิจารณาแนวทางเกี่ยวกับวิธีการเขียน รูปแบบการนำเสนอเนื้อหา รูป กราฟ ตาราง เพื่อสร้างความมั่นใจในการส่งผลงานตีพิมพ์และพิจารณาโอกาสการตอบรับของวารสาร

2. ควรเลือกวารสารที่ได้รับการยอมรับในระดับชาติหรือนานาชาติ ซึ่งสามารถพิจารณาจากองค์กรหรือสถาบันที่เป็นผู้จัดทำวารสาร กรณีที่ต้องการนำบทความตีพิมพ์ในวารสารวิชาการระดับชาติและนานาชาติ สามารถศึกษารายชื่อวารสารวิชาการที่ได้รับการยอมรับจากฐานข้อมูล ICT ของ สกอ. ดังนี้

2.1 วารสารวิชาการระดับชาติ

1) การตรวจสอบรายชื่อวารสารวิชาการระดับชาติ ในฐานข้อมูล TCI สามารถค้นหาได้จาก http://www.kmutt.ac.th/jif/public_html/search.html

2) การตรวจสอบค่า Impact Factor สามารถตรวจสอบได้ตามที่อยู่เว็บไซต์ http://www.kmutt.ac.th/jif/Impact/impact_h.php การตรวจสอบ Ranking วารสารตามสาขาที่หน้าแรกของ TCI คลิก ที่ Thai-Journal Impact Factors

2.2 วารสารวิชาการระดับนานาชาติ

1) การตรวจสอบรายชื่อวารสารวิชาการระดับนานาชาติ

ก. การตรวจสอบชื่อวารสารวิชาการ (Journal) สายสังคมศาสตร์ (Social Science) จากฐานข้อมูล SJR SCImago Journal & Country Rank เมื่อต้องการสืบค้นจากฐานข้อมูล SJR www.scimagojr.com ซึ่งได้รับการสนับสนุนจากฐานข้อมูล Scopus สามารถค้นหาได้จากเว็บไซต์ [http://www.scimagojr.com/journalrank.php?area=3300 &category=3301&country=all&year=2012&order=sjr&min=0&min_type=cd](http://www.scimagojr.com/journalrank.php?area=3300&category=3301&country=all&year=2012&order=sjr&min=0&min_type=cd)

ข. การตรวจสอบวารสารวิชาการสายวิทยาศาสตร์ ในฐานข้อมูล SCOPUS ฐานข้อมูล SCOPUS ส่วนใหญ่จะเป็นวารสารสายวิทยาศาสตร์ มีการจัดแบ่งหมวดวิชาออกเป็น 4 หมวด คือ Life Sciences, Physical Sciences, Health Sciences, and Social Sciences

& Humanities ซึ่งแบ่งเป็นหมวดย่อยๆ อีก 27 วิชาหลัก และมากกว่า 300 วิชาการ

ค. การตรวจสอบวารสารวิชาการในฐานข้อมูลของ Thompson Reuters การตรวจสอบวารสารวิชาการจากฐานข้อมูล Web of Science ของ Thompson Reuters สามารถเข้าไปที่เว็บไซต์ <http://ip-science.thomsonreuters.com/mjl/> จะพบข้อความ Master Journal List บนหน้าเว็บด้านล่างจะพบข้อความ Journal Lists for Researchable Databases ระบุฐานข้อมูลต่างๆที่เข้าไปสืบค้นรายชื่อวารสารวิชาการ เช่น Arts & Humanities Citation Index, Social Sciences Citation Index, Current Contents / Social & Behavior Science

3. ควรเลือกวารสารที่มีค่า Impact Factor สูง การพิจารณาคุณภาพของวารสารสามารถพิจารณาได้จากดัชนีอ้างอิงของวารสารว่าอยู่ในฐานข้อมูลใด ซึ่งฐานข้อมูลซึ่งเป็นที่นิยมในปัจจุบันคือ ฐานข้อมูลที่มีการคิดค่าดัชนีอ้างอิง (Impact Factor) หรือ Journal Impact Factor (JIF) ค่า Impact Factor คือ ดัชนีผลกระทบการอ้างอิงวารสาร วัดจากจำนวนครั้งโดยเฉลี่ยที่บทความของวารสารวิชาการนั้นได้รับการอ้างอิงในแต่ละปี ข้อมูลที่เป็นของคนไทยคือ ดัชนีอ้างอิง Thailand Citation Index (TCI) ซึ่งดูแลโดยศูนย์อ้างอิงดัชนีวารสารไทย สำหรับฐานข้อมูลของต่างประเทศ ได้แก่ ดัชนีอ้างอิง SCImago ซึ่งอยู่ในฐานข้อมูล Scopus ของบริษัท Elsevier และต้นตำหรับคือดัชนีอ้างอิง ISI ซึ่งเป็นของบริษัทใหญ่ผู้ให้บริการด้านข้อมูล คือ Thomson Reuters การตรวจสอบค่า Impact Factor ของวารสารวิชาการระดับนานาชาติสามารถตรวจสอบได้จากเว็บไซต์ <http://www.uk.sagepub.com/isiranking/default.sp>

ลักษณะการเขียนที่ควรหลีกเลี่ยงในการเขียนบทความวิจัยตีพิมพ์

1. การกำหนดหัวข้อคำถามหรือไม่ตรงประเด็นกับสิ่งที่ทำการศึกษา
2. การไม่ตรวจสอบรูปแบบการเขียน ตามแนวทางของวารสาร
3. วัตถุประสงค์ ข้อค้นพบ และความสำคัญของการศึกษาไม่สอดคล้องและไม่ชัดเจน โดยที่ผู้ทรงคุณวุฒิไม่เข้าใจในประเด็นของการ สื่อสารหรือความหมายผู้เขียน
4. การอธิบายขั้นตอนการศึกษา เช่น ประชากร/กลุ่มตัวอย่าง การคำนวณหาขนาดกลุ่มตัวอย่าง การสุ่มกลุ่มตัวอย่าง เครื่องมือ การเก็บรวบรวมข้อมูลและการวัดตัวแปรที่สำคัญ ไม่ชัดเจน นอกจากนี้การไม่อธิบายขั้นตอนการวิเคราะห์ทางสถิติที่ให้อ่านเข้าใจได้อย่างเหมาะสม

5. การไม่กล่าวถึงข้อจำกัดในการศึกษา ซึ่งเชื่อมโยงไปสู่ข้อคิดที่เกิดขึ้นในการวิจัย และความน่าเชื่อถือของผลการศึกษานั้น
6. การไม่อ้างอิงหรือกล่าวถึงงานวิจัยที่ได้รับการตีพิมพ์ในสาขาที่เกี่ยวข้อง เนื่องจากเป็นประเด็นสำคัญที่นำไปสู่การอธิบายเหตุผลของความแตกต่างขององค์ความรู้ที่ได้รับ
7. การละเลยการนำเสนอผลการศึกษาที่สำคัญ ในลักษณะของการนำเสนอด้วยรูปภาพ กราฟ หรือตาราง
8. การเขียนจดหมายนำส่งบทความไม่สอดคล้องกัน เช่น รายชื่อวารสารที่ส่งไม่ตรงกัน ซึ่งทำให้บรรณาธิการอาจเข้าใจได้ว่าผู้เขียนไม่มีความตั้งใจที่จะส่ง หรือส่งบทความซ้ำซ้อนในวารสารอื่นๆ
9. การส่งบทความวิชาการในหัวข้อเดียวกัน หรือเนื้อหาเดียวกันในวารสารหลายๆ ฉบับ ซึ่งเป็นการจงใจในการเผยแพร่ตีพิมพ์ซ้ำซ้อนและผิดจริยธรรมในการเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ
10. การละเลยต่อคำวิพากษ์หรือข้อเสนอแนะจากผู้ทรงคุณวุฒิ ซึ่งเป็นประเด็นสำคัญในการตัดสินใจจากบรรณาธิการว่าจะตอบรับให้ตีพิมพ์หรือไม่ เนื่องจากคำวิพากษ์หรือข้อเสนอแนะนั้น เป็นสิ่งสำคัญที่ทำให้บทความมีความถูกต้องและสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น อย่างไรก็ตามผู้เขียนมีความคิดเห็นคล้อยตามหรือขัดแย้งได้ แต่ต้องตอบกลับให้เป็นลายลักษณ์อักษรได้ในกรณีที่มีความคิดเห็นที่ไม่สอดคล้องกับผู้ทรงคุณวุฒิ พร้อมทั้งอธิบายเหตุผลประกอบเพื่อให้กองบรรณาธิการได้พิจารณาต่อไป

จริยธรรมในการเผยแพร่ผลงานวิจัย

การวิจัยประกอบด้วยขั้นตอนการดำเนินงานต่างๆ มากมาย ตั้งแต่ การกำหนดปัญหา การทบทวนวรรณกรรมหรืองานวิจัยที่เกี่ยวข้อง การกำหนดประชากร การเลือกตัวอย่าง การเก็บรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูล ตลอดจนการแปลความหมายข้อมูลและการสรุปผล ซึ่งขั้นตอนเหล่านี้ นักวิจัยจำเป็นต้องกระทำอย่างถูกต้อง ชัดเจน และไม่ลำเอียง เพื่อให้ได้คำตอบของการวิจัยที่สะท้อนความเป็นจริง รวมทั้งไม่ขัดกับหลักศีลธรรมและบรรทัดฐานของสังคม ทั้งนี้การดำเนินงานดังกล่าวผู้วิจัยจำเป็นต้องอาศัยจริยธรรมเป็นหลักยึด เพื่อให้การทำวิจัยนั้นถูกต้องและเหมาะสม หากนักวิจัยขาดจริยธรรมในการวิจัยแล้ว ปัญหาหรือผลกระทบต่างๆ อาจเกิดขึ้นได้ทั้งต่อตัวนักวิจัยเอง ผลงานวิจัย หรือผู้ให้ข้อมูล ดังนั้นประเด็นเรื่องจริยธรรมจึงมีความสำคัญไม่น้อยไปกว่าเรื่องอื่นๆ ในกระบวนการวิจัย

คณะกรรมการบริหารสภาวิจัยแห่งชาติ ในการประชุมครั้งที่ 3/2541 เมื่อวันที่ 8 เมษายน 2541 ได้ให้ความเห็นชอบกับจรรยาบรรณนักวิจัย ซึ่งคณะกรรมการสภาวิจัยแห่งชาติ สาขาสังคมวิทยาเป็นผู้ดำเนินการ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อใช้เป็นหลักเกณฑ์ควรประพฤติของนักวิจัยทั่วไป ไม่ว่าสาขาวิชาการใด ๆ จึงมีลักษณะเป็นแนวทางกว้าง ๆ เพื่อครอบคลุมทุกสาขาวิชาการ และมีลักษณะเป็นข้อพึงกระทำมากกว่าจะเป็นกฎเกณฑ์ข้อบังคับ จรรยาบรรณนักวิจัยนี้ จะเป็นเครื่องมือนำไปสู่การเสริมสร้างจรรยาบรรณนักวิจัยต่อไปได้ สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ จึงประกาศให้มี “จรรยาบรรณนักวิจัย” ขึ้น เพื่อเป็นหลักเกณฑ์ในการประพฤติของนักวิจัยทั่วไป

ความหมายของนักวิจัย จรรยาบรรณ และจริยธรรมการวิจัย

“นักวิจัย” หมายถึง ผู้ที่ดำเนินการค้นคว้าหาความรู้อย่างเป็นระบบ เพื่อตอบประเด็นที่สงสัย โดยมีระเบียบวิธีอันเป็นที่ยอมรับในแต่ละศาสตร์ที่เกี่ยวข้อง ระเบียบวิธีดังกล่าวจึงครอบคลุมทั้งแนวคิด มโนทัศน์ และวิธีการที่ใช้ในการรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัย เป็นกิจกรรมที่มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการวางแผน และกำหนดนโยบายในการพัฒนาประเทศทุกด้านโดยเฉพาะในการพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนในประเทศผลงานวิจัยที่มี คุณภาพขึ้นอยู่กับความรู้ความสามารถของนักวิจัยในเรื่องที่จะศึกษาและขึ้นอยู่กับคุณธรรมจริยธรรมของนักวิจัยในการทำงาน วิจัยด้วย ผลงานวิจัยที่ดีอยู่คุณภาพด้วยสาเหตุใดก็ตาม หากเผยแพร่ ออกไป อาจเป็นผลเสียต่อวงการวิชาการและประเทศชาติได้

“จรรยาบรรณ” หมายถึง หลักความประพฤติอันเหมาะสมแสดงถึงคุณธรรมและจริยธรรมและจรรยาบรรณ ในการประกอบอาชีพที่กลุ่มบุคคลแต่ละสาขาวิชาชีพประมวลขึ้นไว้เป็นหลักเพื่อให้สมาชิกในสาขาอาชีพนั้นๆ ยึดถือปฏิบัติ เพื่อรักษาชื่อเสียงและส่งเสริมเกียรติคุณของสาขาวิชาชีพของตน จรรยาบรรณในการวิจัย จัดเป็นองค์ประกอบที่สำคัญของระเบียบวิธีวิจัย เนื่องด้วยในกระบวนการค้นคว้าวิจัย นักวิจัยจะต้องเข้าไปเกี่ยวข้องกับสิ่งที่ศึกษา ไม่ว่าจะเป็นสิ่งมีชีวิตหรือไม่มีชีวิต การวิจัยจึงอาจส่งผลกระทบต่อสิ่งที่ศึกษาได้ หากผู้วิจัยขาดความรอบคอบ ระมัดระวัง สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติจึงกำหนด “จรรยาบรรณนักวิจัย” ขึ้นไว้เป็นแนวทางสำหรับนักวิจัยยึดถือปฏิบัติเพื่อให้การดำเนินงานวิจัยตั้งอยู่บนพื้นฐานของจริยธรรม และหลักวิชาการที่เหมาะสม ตลอดจนจนประกันมาตรฐานของการศึกษาค้นคว้าให้เป็นไปอย่างสมศักดิ์ศรี และเกียรติภูมิของนักวิจัย

“จริยธรรมการวิจัย (research ethics)” หมายถึง หลักเกณฑ์ที่ควรประพฤติปฏิบัติของนักวิจัยเพื่อให้การดำเนินงานวิจัยตั้งอยู่บนพื้นฐานของจริยธรรมและหลักวิชาการที่เหมาะสม

ข้อสังเกต นอกจากคำว่าจริยธรรมในการวิจัยแล้ว ยังมีคำว่าจรรยาบรรณในการวิจัยหรือจรรยาบรรณของวิจัย ซึ่งหากพิจารณาในรายละเอียดของสองคำนี้แล้ว พบว่าคำเหล่านี้มีหลักการและแนวคิดที่คล้ายคลึงกันหรือใกล้เคียงกัน กล่าวคือ ทั้งสองคำข้างต้นจะเน้นในเรื่องหลักเกณฑ์ที่ควรประพฤติปฏิบัติของนักวิจัย

ปัญหาการขาดจริยธรรมจรรยาบรรณการวิจัย

ปัญหาการขาดจริยธรรมการวิจัยของนักศึกษาและนักวิจัยในหลายประเด็น ซึ่งพอสรุปประเด็นสำคัญได้ดังนี้

1. การคัดลอกผลงาน ข้อความ หรือความคิดเห็นของผู้อื่น (บางส่วนหรือทั้งหมด) โดยไม่อ้างอิงแหล่งที่มาของข้อมูล หรือบางรายอาจคัดลอกผลงานแล้วนำมาใช้เป็นผลงานของตนเอง
2. การขโมยความคิดหรือคำพูดของผู้อื่นโดยไม่ได้อ้างอิง (plagiarism)
3. การเขียนทบทวนวรรณกรรมโดยไม่อ้างอิงเจ้าของผลงานหรือแหล่งข้อมูล
4. การนำข้อความของผู้อื่นมาดัดแปลง ตัดต่อหรือแก้ไขเพื่อเป็นข้อความของตนเอง แต่ไม่อ้างอิงเจ้าของผลงานเดิม
5. การแก้ไขผลการวิจัย ตัวเลข หรือข้อมูลบางอย่างที่ไม่ตรงกับความเป็นจริง

6. การเปิดเผยหรือไม่เก็บความลับของผู้ให้ข้อมูลรวมทั้งการขาดความรับผิดชอบต่อการรักษาข้อมูล

7. การปฏิบัติต่อผู้ให้ข้อมูลอย่างไม่เป็นธรรม การสร้างภัยคุกคามให้แก่ผู้ให้ข้อมูล หรือการทำให้ผู้ให้ข้อมูลได้รับอันตรายหรืออับอายจากการวิจัย

8. การเขียนข้อเสนอแนะจากแนวคิดของผู้อื่น แต่ไม่อ้างถึงเจ้าของแนวคิดนั้น

9. การจ้างวานผู้อื่นทำงานวิจัยหรือวิทยานิพนธ์ให้บางส่วนหรือทั้งหมด

10. การขาดความรับผิดชอบในการทำวิจัยหรือการดำเนินงานวิจัยให้เสร็จสิ้นตามกำหนดเวลา

จรรยาบรรณนักวิจัย

คณะเทคโนโลยีการเกษตรและอาหาร และสถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงครามได้นำใช้จรรยาบรรณนักวิจัยที่กำหนดโดยสำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ ซึ่งมีการกำหนดจรรยาบรรณนักวิจัยไว้ 9 ประการ ดังนี้

1. นักวิจัยต้องมีความซื่อสัตย์และมีคุณธรรมในทางวิชาการและการจัดการ

นักวิจัยต้องมีความซื่อสัตย์ต่อตนเองไม่นำผลงานของผู้อื่นมาเป็นของตน ไม่ลอกเลียนแบบงาน ของผู้อื่น ต้องให้เกียรติและอ้างถึงบุคคลหรือแหล่งที่มาของข้อมูลที่นำมาใช้ในงานวิจัย ต้องซื่อตรงต่อการแสวงหาทุนวิจัย และมีความเป็นธรรมเกี่ยวกับผลประโยชน์ที่ได้จากการวิจัย

2. นักวิจัยต้องตระหนักถึงพันธกรณีในการทำงานวิจัย ตามข้อตกลงที่ทำไว้กับหน่วยงานที่สนับสนุนการวิจัยและต่อหน่วยงานที่ตนสังกัด

นักวิจัยต้องปฏิบัติตามพันธกรณีข้อตกลงการวิจัยที่ผู้เกี่ยวข้องทุกฝ่ายยอมรับร่วมกัน อุทิศเวลาทำงานวิจัยให้ได้ผลดีที่สุด และเป็นไปตามกำหนดเวลา มีความรับผิดชอบไม่ละทิ้งงานระหว่างดำเนินการ

3. นักวิจัยต้องมีพื้นฐานความรู้ในสาขาวิชาการที่ทำวิจัย

นักวิจัยต้องมีพื้นฐานความรู้ในสาขาวิชาการที่ทำการวิจัยอย่างเพียงพอ และมีความรู้ ความชำนาญ หรือประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องที่ทำวิจัย เพื่อนำไปสู่งานวิจัยที่มีคุณภาพ และเพื่อป้องกันปัญหาการวิเคราะห์ การตีความ หรือการสรุปที่ผิดพลาด อันอาจก่อให้เกิดความเสียหายต่องานวิจัย

4. นักวิจัยต้องมีความรับผิดชอบต่อสิ่งที่ศึกษาวิจัยไม่ว่าจะเป็นสิ่งที่มีชีวิตหรือไม่มีชีวิต

นักวิจัยต้องดำเนินการด้วยความรอบคอบ ระมัดระวัง และเที่ยงตรงในการทำวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคน สัตว์ พืช ศิลปวัฒนธรรม ทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม มีจิตสำนึกและปณิธานที่จะอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรม ทรัพยากร และสิ่งแวดล้อม

5. นักวิจัยต้องเคารพศักดิ์ศรีและสิทธิของมนุษย์ที่ใช้เป็นตัวอย่างในการวิจัย

นักวิจัยต้องไม่คำนึงถึงผลประโยชน์ทางวิชาการ จนละเลยและขาดความเคารพในศักดิ์ศรีของเพื่อนมนุษย์ ต้องถือเป็นภาระหน้าที่ที่จะอธิบายจุดมุ่งหมายของการวิจัยแก่บุคคลที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง โดยไม่หลอกลวงหรือบีบบังคับ และไม่ละเมิดสิทธิส่วนบุคคล

6. นักวิจัยต้องมีอิสระทางความคิด โดยปราศจากอคติในทุกขั้นตอนของการทำวิจัย

นักวิจัยต้องมีอิสระทางความคิด ต้องตระหนักว่าอคติส่วนตัวหรือความลำเอียงทางวิชาการ อาจส่งผลให้มีการบิดเบือนข้อมูลและข้อค้นพบทางวิชาการ อันเป็นเหตุให้เกิดผลเสียหายต่องานวิจัย

7. นักวิจัยพึงนำผลงานวิจัยไปใช้ประโยชน์ในทางที่ชอบ

นักวิจัยพึงเผยแพร่ผลงานวิจัยเพื่อประโยชน์ทางวิชาการและสังคมไม่ขยายผลข้อค้นพบจนเกินความเป็นจริง และไม่ใช้ผลงานวิจัยไปในทางมิชอบ

8. นักวิจัยพึงเคารพความคิดเห็นทางวิชาการของผู้อื่น

นักวิจัยพึงมีใจกว้าง พร้อมที่จะเปิดเผยข้อมูลและขั้นตอนการวิจัย ยอมรับฟังความคิดเห็นและเหตุผลของผู้อื่น และพร้อมที่จะปรับปรุงแก้ไขงานวิจัยของตนให้ถูกต้อง

9. นักวิจัยพึงมีความรับผิดชอบต่อสังคมทุกระดับ

นักวิจัยควรมีจิตสำนึกที่จะอุทิศกำลังสติปัญญาในการทำวิจัย เพื่อความก้าวหน้าทางวิชาการ เพื่อความเจริญและประโยชน์ของสังคมและมวลมนุษยชาติ

เอกสารอ้างอิง

- คงศักดิ์ ศรีแก้ว. 2558. เอกสารอบรมเชิงปฏิบัติการ เรื่อง การจัดทำบทความวิจัยต้นฉบับเพื่อเผยแพร่ในวารสารวิชาการระดับนานาชาติ. พิษณุโลก: คณะเทคโนโลยีการเกษตรและอาหาร มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม.
- บุญญพัฒน์ ไชยเมล์. 2556. เทคนิคการเตรียมและการเขียนบทความทางวิชาการสำหรับวิทยาศาสตร์สุขภาพ. วารสารมหาวิทยาลัยทักษิณ. 16(1): 59-68.
- พยาบาลพระจอมเกล้า, วิทยาลัย. 2557. คู่มือการตีพิมพ์เผยแพร่ผลงานวิจัยและวิชาการในระดับชาติและนานาชาติ. เพชรบุรี: กลุ่มงานวิจัยและพัฒนาวิชาการ วิทยาลัยพยาบาลพระจอมเกล้า จังหวัดเพชรบุรี.
- สินธวา คามดิษฐ์. 2550. วิธีวิจัยพื้นฐานด้านการท่องเที่ยว. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- อัศวิน แสงพิกุล. 2556. จริยธรรมการวิจัย. วารสารสุทธิปริทัศน์. 27(81): 136-147.

